

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Kocourka a soudkyň Evy Šonkové a Sylvie Šiškeové v právní věci žalobce: **Mgr. Bc. Jaroslav Kubík**, zast. JUDr. Jiřím Vlasákem, advokátem, se sídlem náměstí Republiky 2/2, Plzeň, proti žalovanému: **státní tajemník v Ministerstvu zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2024, č. j. MZDR 10049/2024-7/ST, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 7. 2025, č. j. 57 Ad 4/2024-66,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 7. 2025, č. j. 57 Ad 4/2024-66, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobce je státním zaměstnancem zařazeným u Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje (dále jen „KHS“). Byl jmenován na služební místo představeného – vedoucího oddělení právního, kontrolního a personálního. S účinností od 1. 1. 2023 však byly pro výkon funkce představeného stanoveny další požadavky, a sice vykonání zvláštní části úřednické zkoušky pro tři obory služby. Žalobce však v minulosti složil úřednickou zkoušku pouze z jednoho z těchto tří oborů, a proto mu vznikla povinnost vykonat zvláštní část úřednické zkoušky i ze dvou zbývajících oborů. Dne 27. 12. 2022 byl poučen o povinnosti vykonat úřednickou zkoušku ze zbývajících dvou oborů služby, a to do 12 měsíců ode dne, kdy začal vykonávat službu v dalším oboru služby. Pokud tak neučiní, bude převeden na jiné služební místo.

[2] Již v době, kdy byl poučen o povinnosti vykonat zkoušku, byl žalobce v dočasné neschopnosti k výkonu služby. Zůstal v ní i po celý rok 2023. Žalobce tak úřednickou

zkoušku z dalších oborů služby v dané lhůtě nevykonal, a proto jej chtěl ředitel KHS převést na jiné vhodné služební místo, kde by mohl vykonávat službu i bez nutnosti složení zvláštní části úřednické zkoušky v daných oborech státní služby. Ředitel KHS nenalezl ve vlastním služebním úřadě žádné vhodné služební místo, a proto hledal vhodné místo v jiných služebních úřadech. Ředitel KHS našel dvě vhodná místa v jiných služebních úřadech, avšak neobdržel souhlas příslušného služebního orgánu s převodem žalobce ani na jedno z těchto míst, a proto rozhodl o zařazení žalobce mimo výkon služby z organizačních důvodů podle § 62 odst. 1 ve spojení s § 61 odst. 1 písm. h) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen „zákon o státní službě“), a podle § 62 odst. 2 téhož zákona mu stanovil plat ve výši 80 % měsíčního platu.

[3] Proti tomuto rozhodnutí ředitele KHS se žalobce odvolal. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále též „napadené rozhodnutí“) odvolání zamítl a rozhodnutí ředitele KHS potvrdil.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou podanou ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“). Krajský soud žalobu zamítl.

[5] Krajský soud dospěl k závěru, že výrok I. rozhodnutí ředitele KHS nevykazuje formální vady, které by měly způsobovat jeho nepřezkoumatelnost, potažmo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Výroková část tohoto rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti a je srozumitelná a dostatečně určitá, neboť je z ní zřejmé, co bylo předmětem řízení, jakým způsobem bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, tedy podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě. Toto ustanovení přitom neupravuje konkrétní důvody, na které odkazoval žalobce. V odůvodnění je následně rozvedeno, že zákonným důvodem pro postavení žalobce mimo výkon služby byl důvod podle § 61 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě, neboť žalobce nevykonal předepsanou úřednickou zkoušku do 12 měsíců ode dne, kdy začal vykonávat službu v dalších dvou oborech služby, a pro žalobce se nepodařilo nalézt jiné vhodné služební místo. Toto považuje krajský soud za dostačující.

[6] Krajský soud dále dospěl k závěru, že z důvodu žalobcovy dočasné neschopnosti k výkonu služby nedošlo automaticky ke stavení či přerušení lhůty, ve které je státní zaměstnanec povinen vykonat úřednickou zkoušku.

[7] Zákon o státní službě nestanoví, že by mělo po dobu překážek ve službě (typicky z důvodu dočasné neschopnosti k výkonu služby) docházet ke stavení či přerušení lhůty, ve které je státní zaměstnanec povinen vykonat úřednickou zkoušku. Dočasná neschopnost k výkonu služby je překážkou ve službě na straně státního zaměstnance. Takový státní zaměstnanec není povinen vykonávat službu a nemůže se dopustit ani porušení povinnosti, které mu vyplývají z jeho služebního poměru. Povinnost vykonat úřednickou zkoušku je však odborným předpokladem pro to, aby mohl zaměstnanec nadále vykonávat službu na konkrétním služebním místě. Nejde o povinnost státního zaměstnance v rámci plnění úkolů při výkonu služby.

[8] Povinností vykonat úřednickou zkoušku nelze rozumět pouze účast na samotné zkoušce, ale také požádání o její vykonání. Předpokladem přihlášení k úřednické zkoušce je totiž podání písemné žádosti státním zaměstnancem. Přinejmenším podání žádosti

pokračování

o vykonání úřednické zkoušky a přípravu na její vykonání nelze hodnotit jako výkon služby. Dočasná neschopnost k výkonu služby tak nezavazuje žalobce povinnosti vykonat úřednickou zkoušku ve smyslu § 35 odst. 1 zákona o státní službě, resp. minimálně požádat o její vykonání tak, aby měl možnost ji včas složit. Žalobce však směrem k vykonání úřednické zkoušky nevyvinul žádné úsilí.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[9] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatel má za to, že ředitel KHS neuvedl ve výroku svého rozhodnutí zákonný důvod, na jehož základě rozhodnutí vydal. Nestačí, že odkaz na § 61 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě byl pouze v odůvodnění jeho rozhodnutí.

[11] Stěžovatel dále nesouhlasí s tím, že byly naplněny podmínky pro jeho zařazení mimo výkon služby podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě. Výklad krajského soudu, že příprava a vykonání úřednické zkoušky není výkonem služby ve smyslu plnění povinností z jeho služebního poměru, odporuje § 107 zákona o státní službě označenému jako prohlubování vzdělání. Úřednická zkouška je v prohlubování vzdělání zařazena. Podle § 107 odst. 2 zákona o státní službě se prohlubování vzdělání považuje za výkon služby. Z tohoto důvodu není nutné, aby bylo v zákoně o státní službě přímo stanoveno, že po dobu překážek ve službě dochází ke stavení či přerušování lhůty, v níž je státní zaměstnanec povinen vykonat úřednickou zkoušku.

[12] Na § 107 zákona o státní službě navazují i další ustanovení. Jde např. o poskytnutí studijního volna, proplacení cesty na úřednickou zkoušku, placení stravného či úhradu platu za dobu cesty a výkonu úřednické zkoušky.

[13] Výklad krajského soudu je v rozporu se směrnicí Rady 2000/78/ES ze dne 27. 11. 2000, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání (dále jen „směrnice o rovném zacházení“). Krajský soud totiž dovodil, že zatímco dočasná pracovní neschopnost je podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, překážkou, pro kterou nemůže zaměstnanec konat práci, u státního zaměstnance ani dočasná neschopnost k výkonu služby takovou překážku netvoří, neboť i během ní měl stěžovatel zkoušku vykonat, případně se z ní omluvit.

[14] Žalovaný neumožnil stěžovateli přístup do interního systému ISOSS, aby se i on sám mohl podílet na vyhledávání vhodného místa. Jde přitom o nutnou součást procesu vyhledávání vhodného místa. Aktuální znění zákona o státní službě tuto povinnost dokonce přímo ukládá.

[15] Ředitel KHS nevydal rozhodnutí dne 2. 1. 2024, ač tak učinit měl a mohl. S ohledem na situaci stěžovatele vydal své rozhodnutí až 17. 2. 2024. Pozdějším vydáním rozhodnutí však mohl ředitel KHS zkrátit dobu zařazení mimo výkon služby, a to zejména za situace,

kdy mohl mít informace o chystané změně systemizace a možnosti zařadit stěžovatele na nově vytvořené místo, jak se nakonec stalo.

[16] Stěžovatel poukazuje na to, že o trvání své dočasné pracovní neschopnosti pravidelně informoval své nadřízené, což dokládá zaslanými SMS zprávami. O tom, že stěžovatelův stav není dobrý, svědčí rozhodnutí o přiznání invalidního důchodu ze dne 2. 9. 2024.

[17] Stěžovatel má za to, že krajský soud měl postupovat v souladu se závěrem rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2014, sp. zn. 21 Cdo 2745/2013, podle něhož není přípustné zařadit zaměstnance mimo výkon služby při dočasné pracovní neschopnosti. Tímto žalobním bodem se přitom krajský soud vůbec nezabýval.

[18] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[19] Postavení státního zaměstnance je odlišné od postavení zaměstnance v soukromé sféře. Ve služebním poměru je upozaděna autonomie vůle, převládá vztah nadřízenosti a podřízenosti. Nadřazenost služebního orgánu se projevuje i v úpravě změn služebního poměru státního zaměstnance či v případě ukončení služebního poměru.

[20] S výkonem státní služby jsou spojeny také povinnosti. Stěžovateli byla přidána povinnost vykonat podle § 35 odst. 1 zákona o státní službě zvláštní část úřednické zkoušky ve dvou dalších oborech služby. Vzhledem k tomu, že tuto svoji povinnost nesplnil, byl dán důvod pro jeho převedení na jiné služební místo podle § 61 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě. Řediteli KHS se nepodařilo převést stěžovatele na jiné služební místo, a proto rozhodl o zařazení stěžovatele mimo výkon služby z organizačních důvodů.

III. Posouzení kasační stížnosti

[21] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[22] Kasační stížnost je důvodná.

[23] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Stěžovatel namítá, že se krajský soud nedostatečně zabýval žalobním bodem, v němž poukazoval na nemožnost zařadit státního zaměstnance mimo výkon služby v době trvání dočasné neschopnosti k výkonu služby.

[24] Rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, pokud z něj není zřejmé, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. Nestačí ani, pokud soud pouze konstatuje, že argumentace účastníka je nesprávná, avšak neuvede, v čem

pokračování

(tj. v jakých konkrétních aspektech, resp. důvodech právních či případně skutkových) její nesprávnost spočívá (viz rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a obsáhle ji vyvrátit, jejich úkolem však je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (viz např. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[25] Stěžovatel se v žalobě snažil vyvrátit názor vyplývající ze Závěru č. 32 ze zasedání poradního sboru náměstka ministra vnitra pro státní službu k zákonu o státní službě ze dne 6. 9. 2019 (dále jen „Závěr č. 32“), podle něhož *„dočasná neschopnost státního zaměstnance k výkonu služby není překážkou pro jeho zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů“*. Stěžovatel v žalobě uvedl, že o zařazení mimo výkon služby nelze rozhodnout, pokud je u státního zaměstnance dána překážka ve službě spočívající v dočasné neschopnosti k výkonu služby. Při takovém souběhu překážek je namísto upřednostnit překážku na straně zaměstnance. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2014, sp. zn. 21 Cdo 2745/2013. Závěr č. 32 nemůže být správný již jen z toho důvodu, že v něm nejsou specifikovány důvody zařazení mimo výkon služby. Byť si lze představit situaci, kdy i v době dočasné neschopnosti státního zaměstnance k výkonu služby je možné rozhodnout o jeho zařazení mimo výkon služby, v situaci stěžovatele to není možné, neboť mu dočasná neschopnost k výkonu služby zabránila vykonat úřednickou zkoušku (což bylo právě důvodem jeho zařazení mimo výkon služby).

[26] Krajský soud v bodě 58 napadeného rozsudku uvedl, že *„nepovažuje za nutné se dále zabývat žalobcem namítanou nesprávností odkazovaného závěru, neboť žalovaný na tento závěr odkazoval jen podpůrně a otázka správnosti takového závěru není pro soud relevantní, neboť ten své posouzení odvíjí od výkladu zákona o státní službě“*.

[27] Je pravdou, že žalovaný odkázal na Závěr č. 32 pouze podpůrně, a to za účelem vypořádání odvolací námítky, podle níž se má po dobu existence překážek výkonu služby stavět i běh lhůty, v níž je státní zaměstnanec povinen vykonat úřednickou zkoušku.

[28] Byť stěžovatel u této argumentační linie zůstal a krajský soud ji považoval za jádro sporu (bod 33 napadeného rozsudku), nelze přehlédnout, že odkaz žalovaného na Závěr č. 32 využil stěžovatel jako inspiraci pro formulování zcela nové námítky, podle níž nebylo možné po dobu trvání stěžovatelovy překážky ve službě vůbec rozhodnout o jeho zařazení mimo výkon služby, jak ostatně krajský soud správně rekapituluje obsah žaloby v bodě 9 napadeného rozsudku.

[29] Přestože tato argumentace není obsáhlá, představuje samostatný žalobní bod odlišný od argumentace týkající se běhu lhůty pro vykonání úřednické zkoušky. V tomto žalobním bodu jde totiž o to, zda mohla být správní rozhodnutí vůbec vydána, a to bez ohledu na naplnění důvodu pro převedení státního zaměstnance na jiné služební místo (resp. zařazení mimo službu). Jinými slovy, tato argumentace vychází z toho, že i kdyby byl naplněn důvod pro zařazení stěžovatele mimo výkon služby, nebylo možné o něm rozhodnout, dokud trvala jeho neschopnost k výkonu služby. Poukazuje-li tedy krajský soud na to, že žalovaný

použil Závěr č. 32 pouze podpůrně, je třeba zdůraznit, že stěžovatel nepojal svoji argumentaci jako snahu vyvrátit podpůrný argument žalovaného. Nešlo tedy o pouhou dílčí argumentaci stěžovatele. Uplatnění žalobního bodu, který nemá předobraz v odvolacích námitkách či jinak vznesené argumentaci ve správním řízení, je přitom v soudním řízení přípustné (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62, č. 1742/2009 Sb. NSS).

[30] Krajský soud vypořádal žalobní bod, podle něž nebylo možné vydat rozhodnutí o zařazení stěžovatele mimo výkon služby z organizačních důvodů v době, kdy byla na jeho straně dána překážka ve službě (dočasná neschopnost k výkonu služby), nanejvýš tím, že Závěr č. 32 představuje zavedenou správní praxi. Za vypořádání se s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 2745/2013 by bylo možné považovat konstatování, že judikatura týkající se pracovního poměru není přílehavá (bod 61 napadeného rozsudku). Tvrzení krajského soudu v bodě 58 rozsudku, že své závěry odvíjí od zákona o státní službě, nelze považovat za reakci na tento žalobní bod. Tyto dílčí úvahy nelze ani v jejich souhrnu považovat za dostatečné vypořádání stěžovatelova žalobního bodu. Je tomu tak tím spíše, když krajský soud v bodě 58 napadeného rozsudku výslovně uvedl, že správnost Závěru č. 32, z jehož zpochybnění tento žalobní bod vychází, pro něj nebyla relevantní.

[31] Z uvedeného vyplývá, že v této části je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Bude tak na krajském soudu, aby se v dalším řízení řádně vypořádal i s tímto žalobním bodem.

[32] Částečná nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku však nebrání tomu, aby Nejvyšší správní soud přezkoumal jeho zbylé důvody, kterými krajský soud vypořádal samostatné žalobní body (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS).

[33] Nejvyšší správní soud se tak dále zabýval argumentací poukazující na nedostatky výroku I. rozhodnutí ředitele KHS. Ředitel KHS odkázal ve výroku I. svého rozhodnutí na § 62 odst. 1 zákona o státní službě. Stěžovatel má za to, že měl přímo ve výroku odkázat i na § 61 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě. S tím Nejvyšší správní soud souhlasí. V této části je tedy třeba závěry krajského soudu korigovat. Nejvyšší správní soud však již nesouhlasí se stěžovatelem v tom, že by z tohoto důvodu mělo být rozhodnutí žalovaného zrušeno pro nepřezkoumatelnost.

[34] Podle § 68 odst. 2 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, *ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1.*

[35] Podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě *nemůže-li být státní zaměstnanec v případech uvedených v § 61 odst. 1 písm. b) až i) nebo § 61 odst. 2 písm. a) převeden na jiné služební místo, protože žádné vhodné není volné, nebo nemůže-li být v případech uvedených v § 70 odst. 3 nebo § 75 odst. 2 zařazen na volné služební místo, protože žádné vhodné není volné, zařadí se mimo výkon služby, nejdéle však na 6 měsíců.*

pokračování

[36] Podle § 61 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě *se státní zaměstnanec převede na jiné služební místo, nemůže-li vykonávat službu na dosavadním služebním místě z důvodu, že nevykonal úspěšně úřednickou zkoušku nejpozději do 12 měsíců ode dne, kdy začal vykonávat službu v jiném nebo dalším oboru služby.*

[37] Stěžovateli je třeba přisvědčit, že ve výroku I. rozhodnutí ředitele KHS měl být uveden i odkaz na § 61 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě. Hypotéza právní normy stanovená v § 62 odst. 1 zákona o státní službě odkazuje na jiné ustanovení. Teprve ve spojení s tímto ustanovením lze zjistit, co je skutečným obsahem právního pravidla stanoveného v § 62 odst. 1 zákona o státní službě, resp. jaké konkrétní okolnosti vedou k uplatnění dispozice normy stanovené v § 62 odst. 1 zákona o státní službě. Jinými slovy, § 62 odst. 1 zákona o státní službě nelze nikdy aplikovat samostatně, ale vždy ve spojení s ustanovením, na které hypotéza této normy odkazuje. Hovoří-li tedy § 68 odst. 2 správního řádu o tom, že se ve výroku uvedou *právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno*, je třeba trvat na tom, že tímto ustanovením je vedle § 62 odst. 1 zákona o státní službě taktéž § 61 odst. 1 písm. h) téhož zákona.

[38] To však neznamená, že jde o vadu, kvůli níž by bylo třeba rozhodnutí žalovaného, který tuto vadu rozhodnutí ředitele KHS neodstranil, automaticky zrušit. Nejvyšší správní soud se v minulosti zabýval zněním výrokové části, a to především ve vztahu k správnímu trestání. Je přitom zjevné, že požadavky na výrokovou část rozhodnutí o přestupku (či jiného správního deliktu) budou vyšší než u jiných rozhodnutí. Ani rozhodnutí o přestupku přitom není třeba zrušit vždy, když v něm chybí ustanovení, které obviněný porušil, byť se jedná o součást výrokové části rozhodnutí (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, č. 3656/2018 Sb. NSS).

[39] Rozšířený senát konkrétně uvedl: *„Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Samozřejmě pokud by správní orgán blíže necitoval další ustanovení zakládající (plnohodnotnou) normu ani v odůvodnění, bude to zpravidla důvod pro zrušení správního rozhodnutí. Důležité bude též to, zda neuvedení určitého ustanovení zakládá nějakou relevantní právní otázku, např. nebude-li jasné, jaká norma má být použita s ohledem na časový střet nového a starého zákona“* (bod 26 usnesení rozšířeného senátu).

[40] Lze tak shrnout, že úvahy o tom, zda je třeba v takovém případě rozhodnutí zrušit, závisí na kontextu celého rozhodnutí. Zohlednit je třeba odůvodnění rozhodnutí, které slouží k interpretaci výroku rozhodnutí. Přihlédnout je třeba také k tomu, zda neuvedení konkrétního ustanovení zakládá nějakou relevantní právní otázku.

[41] V tomto směru je z rozhodnutí ředitele KHS zcela zřejmé, jakými úvahami se řídil. Je tak především patrné, z jakého skutkového stavu ředitel KHS vycházel a jaké normy na tento skutkový stav aplikoval [včetně § 61 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě]. Stěžovatel žádné úvahy týkající se celého kontextu rozhodnutí v tomto směru nepředkládá, nicméně

ze všech jeho podání, v nichž napadal věcné důvody jednotlivých rozhodnutí (odvolání proti rozhodnutí ředitele KHS, žaloba, kasační stížnost), je patrné, že i sám stěžovatel věděl, na základě jakých ustanovení ředitel KHS rozhodl.

[42] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že ačkoliv ve výroku I. rozhodnutí KHS měl být uveden odkaz na § 61 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě, a žalovaný tento nedostatek neodstranil, nešlo o vadu, která by měla vést ke zrušení rozhodnutí žalovaného.

[43] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou běhu lhůty pro vykonání úřednické zkoušky podle § 61 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě.

[44] Nejvyšší správní soud předesílá, že překážky ve službě na straně státního zaměstnance, k nimž může v průběhu lhůty pro vykonání úřednické zkoušky dojít, jsou rozličného charakteru a zejména různé délky trvání. Zabýval se proto nejprve ve zcela obecné rovině tím, zda skutečnost, že v průběhu lhůty pro vykonání úřednické zkoušky nastane překážka ve službě na straně zaměstnance, má vliv na její plynutí. Posléze tyto závěry konfrontoval s konkrétní situací stěžovatele.

[45] Předně je třeba zdůraznit, že z žádného ustanovení zákona o státní službě přímo ani nepřímo nevyplývá, že by se měla zmíněná lhůta jakkoliv prodlužovat (o opaku nesvědčí ani stěžovatelovy argumenty, jak Nejvyšší správní soud dále rozvede).

[46] Jde přitom o zcela vědomé rozhodnutí zákonodárce, který tak chtěl zajistit rovné postavení státních zaměstnanců, kteří byli nově přijati do služebního poměru a dosud úspěšně nevykonali úřednickou zkoušku, se zaměstnanci, kterým plyne povinnost vykonat zvláštní část úřednické zkoušky z důvodu, že začali vykonávat službu v dalším či jiném oboru státní služby (zvýraznění provedl Nejvyšší správní soud): „*Lhůta pro splnění této povinnosti je 12 měsíců ode dne, kdy státní zaměstnanec začal vykonávat státní službu v jiném či dalším oboru státní služby. Délka této lhůty je stanovena s ohledem na skutečnost, že v současné době mají státní zaměstnanci přijatí do služebního poměru (§ 29 odst. 1 zákona) rovněž povinnost vykonat úřednickou zkoušku do 12 měsíců od přijetí do služebního poměru. Tato lhůta se neprodlužuje o případné překážky na straně zaměstnance apod. tak, aby obě skupiny státních zaměstnanců měly stejné postavení* [důvodová zpráva k zákonu č. 32/2019 Sb., zvláštní část, k části první, čl. I, bodu 7 (§ 35 odst. 2)]. Osoba, která doposud úřednickou zkoušku nevykonala, je přijímána do služebního poměru na dobu určitou s trváním 12 měsíců (§ 29 odst. 1 zákona o státní službě). Je povinna v době trvání služebního poměru úspěšně složit úřednickou zkoušku, s čímž se pojí nárok na změnu doby trvání služebního poměru na dobu neurčitou (k tomu viz § 42 odst. 1 zákona o státní službě). Překážky ve službě neprodlužují dobu trvání služebního poměru na dobu určitou, proto neovlivňují ani časový prostor, který má státní zaměstnanec k dispozici pro úspěšné složení úřednické zkoušky. V případě státního zaměstnance, jenž je ve služebním poměru na dobu neurčitou a u jehož služebního místa došlo ke změně či rozšíření oborů služby, je stanovena totožná lhůta pro složení zvláštní zkoušky v jiném nebo dalším oboru služby. A třebaže se zákonodárce rozhodl přistoupit ke lhůtě pro složení úřednické zkoušky v obou situacích totožně, a to jak co do délky lhůty, tak co do jejího plynutí, nelze pouštět ze zřetele, že důsledky nesložení úřednické zkoušky jsou odlišné. Důsledkem nesložení prvotní úřednické zkoušky je zánik služebního poměru na dobu určitou nejpozději dnem uplynutí této doby, důsledkem

pokračování

nesložení zvláštní části úřednické zkoušky pro jiný nebo další obor služby je naplnění podmínek pro převedení státního zaměstnance na jiné služební místo [§ 61 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě], popř. pro zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů (§ 62 odst. 1 téhož zákona).

[47] Pro úplnost lze poznamenat, že zákonodárce toto své hodnotové rozhodnutí popsané ve výše citované důvodové zprávě v mezidobí revidoval, a proto by při aplikaci nyní účinné právní úpravy byl stěžovatelův závěr o prodloužení lhůty pro vykonání úřednické zkoušky správný [§ 35 odst. 3 písm. b) zákona o státní službě ve znění účinném od 1. 1. 2025]. Toto znění zákona o státní službě však nebylo v rozhodné době účinné, a proto jej nelze aplikovat (pro soudní přezkum je podle § 75 odst. 1 s. ř. s. rozhodný právní stav ke dni vydání napadeného rozhodnutí).

[48] Ze stěžovatelovy argumentace by se mohlo zdát, že výše popsaná historická vůle zákonodárce neodpovídá dalším ustanovením zákona o státní službě. Tak tomu ovšem není.

[49] Nejvyšší správní soud považuje za nutné zdůraznit, že stěžovatel nerozlišuje mezi povinnostmi vykonat úřednickou zkoušku podle § 35 odst. 1 zákona o státní službě a samotným výkonem úřednické zkoušky (resp. účastí u úřednické zkoušky a přípravou na ni).

[50] Stěžovatel má pravdu v tom, že *„úcast na konání úřednické zkoušky státního zaměstnance je výkonem služby a státnímu zaměstnanci proto i za čas, kdy plní povinnost stanovenou odstavcem 1, náleží plat. Řečené platí i pro situaci, kdy státní zaměstnanec má za povinnost vykonat více zvláštních částí úřednické zkoušky.“* (Fáberová, Andrea. § 35 [Povinnost vykonat úřednickou zkoušku]. In: Hřebíková, Iva a kol. Zákon o státní službě. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 178, marg. č. 8.). To samozřejmě souvisí i s tím, že účast u úřednické zkoušky může být spojena s náhradou vzniklých nákladů (např. cestovní náhrady), jak uvádí stěžovatel. Nicméně tyto skutečnosti samy o sobě neznamenají, že by se měla v případě dočasné neschopnosti k výkonu služby jakkoliv prodlužovat lhůta podle § 61 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě.

[51] Stěžovatel odkazuje na § 107 zákona o státní službě a obecně konstatuje, že úřednická zkouška je zařazena v prohlubování vzdělání. Tomuto argumentu však Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

[52] Z kasační stížnosti není zcela zřejmé, zda stěžovatel v souvislosti s poukazem na § 107 zákona o státní službě má na mysli účast u úřednické zkoušky či povinnost vykonat úřednickou zkoušku (jak Nejvyšší správní soud uvedl, stěžovatel mezi těmito skutečnostmi nerozlišuje). Nejvyšší správní soud již zmínil, že skutečnost, že samotná účast u úřednické zkoušky je výkonem služby, není relevantní. Proto je třeba se vypořádat s tím, zda je povinnost vykonat úřednickou zkoušku podle § 35 odst. 1 služebního zákona (nikoliv samotná účast u ní) prohlubováním vzdělání.

[53] Krajský soud s odkazem na systematiku zákona uvedl, že povinnost vykonat úřednickou zkoušku podle § 35 odst. 1 zákona o státní službě je odborným předpokladem pro to, aby mohl státní zaměstnanec trvale vykonávat službu, a proto nejde o povinnost

státního zaměstnance v rámci plnění úkolů při výkonu služby (bod 51 napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud se s názorem krajského soudu ztotožnil.

[54] Pokud snad měl stěžovatel za to, že povinnost vykonat úřednickou zkoušku podle § 35 odst. 1 zákona o státní službě je třeba považovat za určení rozsahu prohlubování vzdělání služebním orgánem podle § 107 odst. 3 téhož zákona, mýlí se. Závěr krajského soudu podporuje kromě systematiky zákona i to, že povinnost podle § 35 odst. 1 zákona o státní službě není stanovena individuálně, nýbrž obecně přímo zákonem, takže se při vymezení jejího rozsahu vůbec nevychází ze služebního hodnocení, jak předvídá § 107 odst. 3 zákona o státní službě. Jde o zákonem předvídaný důsledek toho, že státní zaměstnanec má konat službu v oboru státní služby, pro který doposud nesložil zvláštní část úřednické zkoušky.

[55] Závěru, že mezi nevykonáním úřednické zkoušky podle § 35 odst. 1 zákona o státní službě a prohlubováním vzdělání je třeba rozlišovat, svědčí i rozdílné následky. Prohlubování vzdělání podle pokynů služebního orgánu je jednou ze základních povinností státního zaměstnance [§ 77 odst. 1 písm. e) zákona o státní službě]. Nesplnění povinnosti prohlubovat si vzdělání tak, jak bylo státnímu zaměstnanci uloženo, by mohlo založit jeho kárnou odpovědnost (§ 87 a násl. zákona o státní službě). Případně pokud by si sice státní zaměstnanec prohluboval své vzdělání, jak mu bylo uloženo, avšak neosvojil by si znalosti či dovednosti, k jejichž osvojení mělo vzdělání směřovat, mohlo by se to projevit ve služebním hodnocení (§ 155 odst. 2 zákona o státní službě).

[56] Nesplnění povinnosti vykonat úřednickou zkoušku podle § 35 odst. 1 zákona o státní službě má však zcela jiné důsledky. V žádném případě nejde o povinnost státního zaměstnance podle § 77 zákona o státní službě, jejímž nesplněním by mohla být založena jeho kárná odpovědnost. Následkem je, že státní zaměstnanec nemůže pokračovat ve výkonu služby na dosavadním služebním místě, a proto je třeba jej převést na jiné služební místo podle § 61 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě, případně by nedošlo ke změně doby trvání služebního poměru na dobu neurčitou (§ 42 odst. 1 téhož zákona). V konečném důsledku nejde ani o povinnost v tom smyslu, že by nevykonáním úřednické zkoušky podle § 35 odst. 1 zákona o státní službě došlo k protiprávnímu jednání (jako v případě nesplnění povinnosti prohlubovat si vzdělání, které může být kárným proviněním). Jde pouze o to, aby bylo služební místo obsazeno osobou k tomu odborně způsobilou.

[57] Stěžovatel dále v souvislosti s § 107 zákona o státní službě odkazuje na novelu tohoto zákona provedenou zákonem č. 448/2024 Sb. Stěžovatel má patrně na mysli § 107d a § 107e zákona o státní službě, ve znění účinném od 1. 1. 2025. Tato ustanovení v zásadě stanovují, co je obsahem vstupního vzdělávání, což bylo do té doby upraveno ve služebním předpisu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 4/2019, kterým se stanoví Rámcová pravidla vzdělávání ve služebních úřadech (dále jen „služební předpis č. 4/2019“), jak vyplývá i z důvodové zprávy k zákonu č. 448/2024 Sb. Je třeba poznamenat, že nyní účinná zákonná úprava se s úpravou služebního předpisu č. 4/2019 zcela neshoduje (byť věcně skutečně pojednávají o tomtéž). Nejvyšší správní soud proto bude odkazovat na služební předpis č. 4/2019, neboť zákon č. 448/2024 Sb. nebyl v rozhodné době účinný.

pokračování

[58] Z uvedeného je zřejmé, že v této části argumentace stěžovatel poukazuje nanejvýš na přípravu k vykonání úřednické zkoušky. To, že se příprava státního zaměstnance k vykonání úřednické zkoušky může (částečně) realizovat v rámci prohlubování vzdělání, a proto by se jednalo podle § 107 odst. 2 zákona o státní službě o výkon státní služby, však opět nehraje žádnou roli ve vztahu k běhu lhůty, v níž musí státní zaměstnanec vykonat úřednickou zkoušku.

[59] Navíc je třeba poznamenat, že stěžovatele by se týkalo nanejvýš vstupní vzdělání následné. Dle čl. 7 odst. 2 služebního předpisu č. 4/2019 je vstupní vzdělání následné pouze jednou z forem přípravy státního zaměstnance k vykonání zvláštní části úřednické zkoušky. Nadto by pro stěžovatele nebylo ani povinné (čl. 7 odst. 3 služebního předpisu č. 4/2019), resp. by bylo považováno za absolvované podáním žádosti o vykonání úřednické zkoušky (čl. 7 odst. 4 služebního předpisu č. 4/2019). Stěžovatel by tak nemusel prohlubování vzdělání za účelem vykonání zvláštní části úřednické zkoušky vůbec absolvovat.

[60] Stěžovatel dále poukazuje na poskytnutí studijního volna, tedy patrně na § 108 zákona o státní službě. Ani z něj však nelze nic dovodit ve vztahu k povinnosti vykonat zvláštní část úřednické zkoušky ve lhůtě podle § 35 odst. 2 písm. b), resp. § 61 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě. I v tomto případě platí, že nejde o nutnou podmínku k vykonání zvláštní části úřednické zkoušky. Čerpání studijního volna nadto není výkonem služby, pouze se při tomto volnu nekrátí plat (§ 108 odst. 6 zákona o státní službě).

[61] Stěžovatel dále dovozuje, že výkladem krajského soudu dochází k rozdílnému zacházení mezi státními zaměstnanci a zaměstnanci podle zákoníku práce.

[62] Je však třeba poznamenat, že účelem směrnice o rovném zacházení, na kterou stěžovatel odkazuje, je boj s diskriminací na základě konkrétních diskriminačních důvodů (viz čl. 1 a čl. 2 směrnice). Stěžovatel netvrdil, že by byl v jeho případě naplněn jakýkoliv z diskriminačních důvodů. Ze směrnice o rovném zacházení nelze dovodit, že by nebylo možné stanovit jiná pravidla pro zaměstnance ve státní službě a jiná pro zaměstnance v pracovním poměru dle zákoníku práce. Povaha těchto poměrů je odlišná (viz rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 As 29/2003-97, č. 415/2004 Sb. NSS). Jedná-li se o odlišné poměry, je zřejmé, že i konkrétní situace mohou být řešeny odlišně. Příčinou rozdílného přístupu k zaměstnancům podřízeným různým právním režimům v takovém případě není žádný z diskriminačních důvodů, nýbrž rozdílná povaha těchto poměrů.

[63] Stěžovatelem zmíněná paralela se zákoníkem práce navíc není přiléhavá. Stěžovatel poukazuje na to, že zaměstnavatel je povinen omluvit nepřítomnost zaměstnance pro překážky v práci na straně zaměstnance podle § 191 zákoníku práce. I státnímu zaměstnanci je třeba omluvit nepřítomnost ve službě z důvodu překážek na jeho straně. To samozřejmě platí i o nepřítomnosti kvůli účasti u úřednické zkoušky, která je výkonem služby (viz bod [50] tohoto rozsudku). Pokud by navíc státnímu zaměstnanci připadl určený termín úřednické zkoušky na den, kdy u něj byla dána překážka ve službě, byl by mu podle § 38 odst. 2 zákona o státní službě stanoven náhradní termín. Nic z toho však neznamená, že by měla být prodloužena lhůta podle § 35 odst. 2 písm. b), resp. § 61 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě.

[64] Jak vyplývá ze shora uvedeného, jakýkoliv výklad směřující k závěru, že lhůta podle § 35 odst. 2 písm. b), resp. § 61 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě se v důsledku jakékoliv překážky ve službě na straně státního zaměstnance prodlužuje, jde proti znění zákona, které je podpořeno vůlí historického zákonodárce. Ostatně s ohledem na výše uvedené vypořádání dílčích argumentů stěžovatele nelze shledat žádné přesvědčivé důvody opodstatňující prodloužení této lhůty spojené např. s dočasnou neschopností k výkonu služby trvající po dobu jednoho měsíce, která by nastala ve čtvrtém měsíci dvanáctiměsíční lhůty pro úspěšné složení zvláštní části úřednické zkoušky z jiného či dalšího oboru služby.

[65] Nejvyšší správní soud uzavírá tuto obecnou část výkladu § 61 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě v kontextu dalších ustanovení tohoto zákona a jeho systematiky tím, že dočasná neschopnost k výkonu služby neprodlužuje lhůtu pro úspěšné složení zvláštní části úřednické zkoušky z jiného či dalšího oboru služby.

[66] Důsledkem toho, že státní zaměstnanec v zákonem stanovené lhůtě úspěšně nesložil zvláštní část úřednické zkoušky v jiném či dalším oboru služby, je neprokázání odborné kvalifikace k dalšímu výkonu služby na daném služebním místě (viz § 36 odst. 3 větu druhou zákona o státní službě) zákonem stanoveným způsobem. Není přitom rozhodné, zda se státní zaměstnanec v této lhůtě ke složení úřednické zkoušky vůbec nepřihlásí nebo se ke zkoušce bez řádné omluvy nedostaví nebo je během zkoušky hodnocen stupněm „nevyhověl“, a to případně i opakovaně. Právě proto zákon o státní službě umožňuje převést státního zaměstnance na jiné služební místo [§ 61 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě] a v případě, že žádné vhodné služební místo není volné, zařadit jej mimo výkon služby z organizačních důvodů (§ 62 téhož zákona) s možností následného rozhodnutí o skončení služebního poměru [§ 72 odst. 1 písm. d) téhož zákona].

[67] Stěžovatelův případ je mimořádný v tom, že jeho dočasná neschopnost k výkonu služby započala před tím, než vstoupila v účinnost systemizace, která mu založila povinnost složit zvláštní část úřednické zkoušky v dalších oborech služby a od níž se odvíjí počátek běhu lhůty dle § 35 odst. 2 písm. b), resp. § 61 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě. Trvala bez jakéhokoliv přerušení po celou dobu této lhůty a také v době vydání prvostupňového rozhodnutí i napadeného rozhodnutí.

[68] Krajský soud si byl této mimořádné situace vědom a poznamenal, že za určitých okolností by mohlo být namíste pochybovat o zákonnosti rozhodnutí opírajícího se o § 61 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě. Stěžovatel by předně musel podat žádost o vykonání úřednické zkoušky, přičemž samotné podání žádosti nelze považovat za výkon státní služby. Krajský soud vycházel z toho, že podání takové žádosti není nikterak náročným úkonem, takže ani dočasná neschopnost k výkonu služby by mu nebránila jej učinit (resp. stěžovatel netvrdil, že by jeho onemocnění, kvůli němuž byl v dočasné neschopnosti, bylo natolik závažné, že by neumožňovalo ani podání žádosti). Pokud by stěžovatel byl dočasně neschopen k výkonu služby i v termínu stanoveném k vykonání zvláštní části úřednické zkoušky, mohl by se z něj z tohoto důvodu omluvit a požádat o stanovení náhradního termínu. Krajský soud připustil, že pokud by stěžovateli jeho nepříznivý zdravotní stav neumožnil vykonat úřednickou zkoušku ani v náhradním termínu, případně by náhradní termín nebylo možné z tohoto důvodu stanovit před uplynutím lhůty dle § 61 odst. 1

pokračování

písm. h) zákona o státní službě, bylo by napadené rozhodnutí těžko obhajitelné. Dodal nicméně, že takové mimořádné okolnosti stěžovatel netvrdil a nedoložil.

[69] Stěžovatel se v kasační stížnosti omezil na námitku, že dočasná neschopnost k výkonu služby je překážkou, která bez dalšího znemožňuje vykonat úřednickou zkoušku, přihlásit se k ní, následně se omluvit z jejího vykonání a činit eventuálně další související úkony. Dále uvedl, že pravidelně informoval svého nadřízeného o pokračování dočasné neschopnosti k výkonu služby, přičemž přiznání invalidního důchodu dokládá, že jeho zdravotní stav není dobrý.

[70] Třebaže stěžovatel v kasační stížnosti zmínil, že jeho dočasná neschopnost k výkonu služby trvala nepřetržitě po celou lhůtu stanovenou zákonem k vykonání zvláštní části úřednické zkoušky, přičemž o tom průběžně informoval svého nadřízeného, neuvedl žádné konkrétní skutečnosti týkající se závažnosti svého zdravotního stavu, jež by alespoň zpochybňovaly důvodnost předpokladu krajského soudu, že mohl v době dočasné neschopnosti přinejmenším podat přihlášku k vykonání zkoušky. Ze skutečnosti, že byl stěžovateli přiznán invalidní důchod, nelze žádná taková konkrétní tvrzení dovozovat. Nejvyšší správní soud tak pro neúčelnost neprovedl důkaz SMS zprávami, které mají doložit pravidelné informování nadřízeného o trvání dočasné neschopnosti, ani rozhodnutím o přiznání invalidního důchodu. Skutečnosti, které mají být těmito důkazními prostředky prokázány, nejsou dostatečné pro zpochybnění závěru krajského soudu.

[71] Dále stěžovatel právně argumentuje tím, že dočasná neschopnost k výkonu služby, jež je překážkou ve službě, bez dalšího vylučuje možnost podat přihlášku k vykonání zvláštní části úřednické zkoušky. Nejvyšší správní soud se nicméně ztotožňuje s krajským soudem, že samotné podání přihlášky k vykonání zvláštní části úřednické zkoušky nelze považovat za výkon služby, jak ostatně vyplývá již z výše uvedené argumentace. Nelze proto přisvědčit stěžovateli, že existence překážky ve službě sama o sobě (bez zohlednění aktuální závažnosti zdravotního stavu, jež nebyla doložena, jak zdůraznil krajský soud) vylučuje schopnost stěžovatele žádost podat. To platí i pro omluvu ze stanoveného termínu úřednické zkoušky, kterou rovněž nelze považovat za výkon služby ani za jakkoliv náročný úkon (ostatně stěžovatel dle vlastního tvrzení pravidelně informoval svého nadřízeného o pokračování dočasné neschopnosti k výkonu služby, obdobně se jistě mohl i omluvit ze zkoušky a požádat o náhradní termín). Skutečnost, že dočasná neschopnost k výkonu služby je důvodem, pro nějž by se stěžovatel nemohl zúčastnit samotné zvláštní části úřednické zkoušky, připustil i krajský soud (viz bod 59 jeho rozsudku). Teprve v případě, že by z důvodu přetrvávající dočasné neschopnosti k výkonu služby nebylo možné, aby stěžovatel vykonal zvláštní část odborné zkoušky, k níž se řádně přihlásil, ve lhůtě k tomu stanovené § 35 odst. 2 písm. b), resp. § 61 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě, a to ani v náhradním termínu, by byla dle krajského soudu zpochybněna zákonnost rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů. Ve vztahu k této právní konstrukci předestřené krajským soudem stěžovatel v kasační stížnosti žádné ucelené výhrady nepředestřel, pouze nedůvodně namítl, že dočasná neschopnost k výkonu služby mu bez dalšího bránila podat přihlášku ke zkoušce (k tomu viz výše).

[72] Nejvyšší správní soud se tak z důvodu chybějící kasační námítky nezabýval tím, zda krajský soud správně spojil případnou nezákonnost napadeného rozhodnutí s požadavkem

přihlásit se včas ke zvláštní části úřednické zkoušky a nemožností zúčastnit se jí ani v náhradním termínu ve lhůtě stanovené v § 35 odst. 2 písm. b), resp. § 61 odst. 1 písm. h) zákona o státní službě. Předpoklad krajského soudu, z něžž jeho právní konstrukce vychází, totiž že dočasná neschopnost k výkonu služby nebránila stěžovateli podat přihlášku ke zvláštní části úřednické zkoušky a následně se omluvit z účasti u zkoušky ve stanoveném termínu a požádat o určení náhradního termínu, je nicméně správný a výhrady stěžovatele k těmto dílčím úvahám nedůvodné.

[73] Dále stěžovatel namítá, že se nemohl účinně podílet na vyhledávání vhodného místa a že ředitel KHS s vydáním rozhodnutí otálel, což se mohlo dotknout jeho práv zkrácením doby zařazení mimo výkon služby, takže nakonec nebyl propuštěn ze služebního poměru a nevznikl mu nárok na odbytné. Ani jednu z těchto námitek však neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl, a proto se jedná o námitky nepřijatelné podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[74] K poznámce o rychlosti rozhodování krajského soudu Nejvyšší správní soud pouze stručně uvádí, že rychlost rozhodování není důvodem kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 s. ř. s. Je tomu tak již ze samotné podstaty věci. Nedávalo by smysl, aby Nejvyšší správní soud rušil jinak bezvadný rozsudek krajského soudu kvůli tomu, že při projednávání věci nastaly průtahy. K tomu, že krajský soud rozhodl některé věci dříve než stěžovatelovu věc, ačkoliv byla tato řízení zahájena později, lze přesto alespoň odkázat na § 56 s. ř. s., který upravuje přednostní projednávání a rozhodování věcí.

IV. Závěr a náklady řízení

[75] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou. Rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[76] Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2026

Tomáš Kocourek
předseda senátu